

niet wàs is de recensent, zoals u weet, inmiddels al een fictie geworden. Maar ik heb hier zijn testament, dat ik alleen open omdat u zo aandringt. Dit laat hij u na: "De recensent-criticus als niet aflatend bestrijder van middelmatigheid, geborneerdheid, smaldenken, imitatie en pretentie in denken en handelen, die voorgeven kunst te zijn. Als gunner van het recht op mislukking bij oprechte en avontuurlijke pogingen. Als zijn eerste zelfcriticus. En als onvermoeibaar verdereger van het grenzeloze avontuur van de geest, dat als enige die ware kunst kan baren, die uiteindelijk - waar alle hoop is opgegeven - misschien toch nog de wereld zal moeten en kunnen redden." Einde citaat.

Blijkbaar vond hij dat achteraf bekeken zelf nogal bombastisch, pathetisch, bij de haren getrokken en te dicht aanleunen bij een verwerpelijke, van provocatie gespeende communis opinio. Weshalve hij daar, in de geest en de terminologie van uw schutspatroon Thersites, dit codicil aan toevoegde:

Ik spreek tot u van over 't graf,
gij, bende koddebeiers
- zowel het koren als het kaf -
gij kwijlende kletsmeiers.
Gij, broeders van het groot fatsoen,
gij, lijkbidders en papen,
ik heb met u niets meer vandoen:
den Here kent zijn schapen.

Ik spreek tot u, die om ter hoogst
de haan staat na te kraaien,
bleekschijters van de laatste oogst
op roof in mijn schapraaien.
Gij, lang van stof en kort van geest,
hier ligt nog wat te rapen:
ik keer mijn kont en laat een veest.
Den Here kent zijn schapen.

Ik spreek tot u zoals het hoort,
azijnpissers en kwenen,
schurftkoppen die mij hier aanhoort,
gij, volk van lange tenen.
Ik wens u toe per testament
dat gij, op apegapen,
krepeert alin een hoerentent:
den Here kent zijn schapen.

Ik spreek tot u en spuw mijn gal,
gij, stinkdieren en luizen,
dat ze uw smoel afdruijen zal
tot op uw snertwambuizen.
Gij, die me vrijheid hebt ontzegd,
gij kunt straks rustig slapen:

't zwaard in uw strot tot aan de hecht.
Den Here kent zijn schapen.

Ik spreek tot u, schijndeftig schuim,
gij, aasgieren en ratten,
kwatongen, waterhoofden, kruin
van krogen, kankerwratten;
aardappelbuiken, stukken spek,
eens rukken mijn satrapen
de tong uit uw verrotte bek:
den Here kent zijn schapen.

Ik spreek tot u, gij klootjesvolk,
gij achterlijke bende,
gij, kudde koeien die men molk,
gij, ezels die men mende.
Wentel u in uw eigen stront,
dan kunt gij verder stinken.
Ik lach me rot onder de grond:
wie dorstig is moet drinken.

Ik spreek tot u met mijn respect,
landlopers en rabauwen;
het lied is uit voor mij, reeds strekt
de duivelsmoer haar klauwen.
Gij, hete wijven die 'k bereed,
kom, laat u niet verlinken:
de rok omhoog en in uw reet.
Wie dorstig is moet drinken.

Ik spreek tot u, gij galgenaas,
geslacht van stoere knapen,
die zich door 's konings wacht de kaas
van 't brood niet lieten kapen:
hang alle dienders in een strop,
verpakt als blinde vinken
en trek ze naar 't hiernamaals op:
wie dorstig is moet drinken.

Ik spreek tot u, gij arm gespuis,
vertrapt en misdeelden,
gespijkerd aan het hongerkruis
door wie de winst verdeelden:
plet de bloedzuiger tot hij scheurt,
vil hem zonder verpinken
en zuig zijn bloed dan op uw beurt:
wie dorstig is moet drinken.

Ik spreek tot u, gij bedelaars,
u mocht ik gaarne lijden,
gij schooiers, pooiers, vedelaars,
zingt gij nu mijn getijden;
de beker vol met malvezij
om op mijn graf te klinken
en schenk dan nog eens in voor mij:
wie dorstig is moet drinken.

Ik spreek tot u die bij mij zat
in de allerlaatste stonde
'k stuur u vanuit het hellegat

wat balsem voor uw wonden.
Bespaart mij rouw en droefenis,
voor mij geen lijkparade,
bedenkt alleen als gij mij mist:
verlies is nog geen schande.

Dames en heren, begraven kwam ik de
recensent, niet hem prijzen. Het kwaad
dat deze lieden doen leeft na hen voort,
het goede wordt zo dadelijk gecremeerd
en sito presto op de achter mij liggende
strooiweide verspreid.

Bij deze: het weze zo!

Wim Van Gansbeke